

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. H.,** zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, čj. OAM-54/LE-LE05-LE05-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2017, čj. 17 A 56/2017-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státní příslušník Běloruské republiky. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017 ho žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajistil v zařízení pro zajištění cizinců a stanovil dobu trvání zajištění do 12. 7. 2017. Žalobce se proti rozhodnutí bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. V ní předně namítá, že se žalovaný nezabýval zásahem rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života, respektive přiměřeností takového rozhodnutí. Krajský soud tuto námitku nevypořádal dostatečně, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel má dále za to, že žalovaný i krajský soud nevyhodnotili správně možnost užití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Namítá, že nemožnost použití zvláštních opatření a důvodnost zajištění žalovaný opřel o naprosto stejné argumenty. To stěžovatel považuje za nepřijatelné. Jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření lišícím se od důvodů zajištění stěžovatele byla skutečnost, že se stěžovatel při svém pobytu na území ČR prokázal padělaným cestovním dokladem. Žalovaný i krajský soud pouze na základě této skutečnosti vycházeli z fikce nespolehlivosti stěžovatele, aniž však zohlednili specifické okolnosti kauzy. Stěžovatel s poukazem na právní úpravu EU a judikaturu Soudního dvora EU i NSS zdůrazňuje, že smyslem zavedení zvláštních opatření do zákona byla snaha o minimalizaci zásahů do osobní svobody cizince. Proto dříve, než správní orgány cizince zajistí, jsou povinny zkoumat jeho konkrétní situaci a provést úvahu o možnosti uložení zvláštních opatření. Správní orgány však takto nepostupují. Paušálně zajišťují všechny osoby, které k pobytu na území ČR využily padělané doklady. Tuto praxi odmítl NSS v rozsudku ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-48. Podle stěžovatele proto nemůže být přezkoumatelné odůvodnění, které nemožnost uložení zvláštních opatření opírá pouze o skutečnost, že se cizinec prokázal padělanými doklady.

[3] Žalovaný navrhl kasační stížnost zastavit s poukazem na novelizované znění § 46a odst. 9 zákona o azylu. Upozornil na to, že v době rozhodování o kasační stížnosti již zajištění stěžovatele netrvalo. Dne 5. 4. 2017 vzal stěžovatel písemně žádost o mezinárodní ochranu zpět, a požádal o dobrovolný návrat do své vlasti. Téhož dne žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. a) zákona o azylu. Dne 5. 5. 2017 správní orgány realizovaly repatriaci stěžovatele.

III. Předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU

[4] Při předběžném posouzení věci se NSS jevila sporná skutečnost, zda je § 46a odst. 9 zákona o azylu, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., v souladu s právem EU (srov. obdobně též § 172 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění zákona č. 222/2017 Sb.). Podle tohoto ustanovení bylo-li zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. Toto pravidlo se použilo obdobně i pro řízení o kasační stížnosti.

[5] Dle čl. 267 Smlouvy o fungování EU proto NSS usnesením ze dne 23. 11. 2017, čj. 10 Azs 252/2017-43, předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, která zní:

> „Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“

pokračování

[6] V návaznosti na předběžnou otázku NSS stejným usnesením (výrok II.) v souladu s § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. řízení o kasační stížnosti přerušil, aby vyčkal rozhodnutí Soudního dvora. Řízení o předběžné otázce Soudní dvůr evidoval jako věc C-704/17. Předběžná otázka byla zveřejněna v Úředním věstníku Evropské Unie C 83, 5. 3. 2018, s. 12. Dne 31. 1. 2019 přednesla v této věci stanovisko generální advokátka Eleanor Sharpston.[1]

[7] V mezidobí Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušil mj. § 46a odst. 9 zákona o azylu ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (a též obdobný § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), a to dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Dne 21. 1. 2019 byl tento nález zveřejněn ve Sbírce zákonů (č. 16/2019 Sb.). V současné době tedy v právním řádu ČR neexistuje dosavadní procesní omezení soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění žadatele o azyl, který již není zajištěn. Tím jednak odpadla překážka meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, jednak řízení před Soudním dvorem ve věci C-704/17 pro nynější věc ztratilo význam. NSS proto usnesením ze dne 31. 1. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-68, vzal zpět žádost o rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce a rozhodl, že se v řízení o kasační stížnosti stěžovatele pokračuje.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Posuzovaná kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Z hlediska skutkového je nesporné, že se stěžovatel dne 20. 3. 2017 prokázal policejní hlídce při silniční kontrole padělanými bulharskými doklady (občanský průkaz, řidičský průkaz a cestovní doklad) vystavenými na jinou osobu. Mimo tyto doklady neměl stěžovatel žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu s ním správní orgány zahájily řízení o správním vyhoštění, ve kterém stěžovatel vypověděl, že v ČR pobýval na pracovní vízum v letech 2003 až 2011. Poté, co v ČR nastala ekonomická krize, se vrátil zpět do Běloruska. Do ČR opět přicestoval v září roku 2016 na základě polského pracovního víza platného na šest měsíců. Pracoval zde brigádně na stavbách. Byl si vědom toho, že v ČR nemá platné pracovní povolení, proto své běloruské doklady ukryl a prokazoval se padělanými bulharskými doklady, které si opatřil za úplatu v roce 2015 v době, kdy pracoval v Maďarsku. Věděl, že bulharské doklady jsou padělané a vystavené na cizí jméno. Vysvětlil, že s běloruskými doklady ho v ČR nikdo nechtěl zaměstnat a s bulharskými doklady bylo snazší si najít práci. Od příjezdu do ČR v roce 2016 neučinil žádné kroky, které by vedly k legalizaci jeho pobytu na území. Dále sdělil, že žije v Praze s bývalou manželkou a čtyřmi nezletilými dcerami, které mají běloruskou státní příslušnost a v ČR mají udělen trvalý pobyt. Vydělané peníze dává bývalé manželce, která je na rodičovské dovolené. Prohlásil, že on ani jeho bývalá manželka s dcerami

[1] ECLI:EU:C:2019:85; dostupné na webové adrese: https://curia.europa.eu.

nemají problém se do Běloruska vrátit. V ČR zatím zůstává s rodinou proto, že nejstarší dcera má psychické potíže a navštěvuje zde lékaře, neví však jakého a kde. V případě uložení správního vyhoštění by se stěžovatel vrátil do Běloruska k rodičům. Není si vědom žádné překážky vycestování kromě toho, že v ČR žije jeho manželka s dcerami.

[11] Na základě popsaných skutečností správní orgány rozhodly o vyhoštění stěžovatele na tři roky a stanovily dobu k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Za účelem realizace vyhoštění stěžovatele zajistily v zařízení pro zajištění cizinců podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Dne 24. 3. 2017 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že v ČR žije jeho bývalá manželka a čtyři nezletilé dcery. Nejstarší dcera chodí teprve do první třídy základní školy, další dcera navštěvuje mateřskou školu a se dvěma nejmladšími dcerami je manželka na rodičovské dovolené. Rodina potřebuje jeho finanční i psychickou pomoc. Zdůraznil, že jeho nejstarší dcera se léčí u neuropsychologa a tato léčba je finančně nákladná.

[12] Po podání žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017 zajistil stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle žalovaného je totiž z jednání stěžovatele zřejmé, že se i nadále bude vyhýbat povinnosti z území ČR vycestovat, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění. Toto rozhodnutí je předmětem přezkumu v nynější kauze.

[13] Žalovaný napadeným rozhodnutím stěžovatele zajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*.

[14] NSS se ztotožnil se závěrem žalovaného o existenci oprávněné domněnky, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal dne 24. 3. 2017, tedy po uložení správního vyhoštění a zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o pobytu cizinců. V ČR však pobýval od září 2016. Až do zadržení policejní hlídkou dne 20. 3. 2017 se přitom mohl po území ČR volně pohybovat a dostavit se buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska žalovaného a podat žádost o mezinárodní ochranu, což však neučinil. Z výpovědí stěžovatele ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo naprosto nic, co by mu nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu bránilo v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel se v průběhu řízení o správním vyhoštění vyjadřoval v tom smyslu, že v Bělorusku nepociťuje vůči své osobě žádnou hrozbu, jako jedinou překážku vycestování zmínil přítomnost své bývalé manželky a dcer na území ČR a potřebu jejich finančního zajištění. Uvedené důvody žádosti o mezinárodní ochranu byly stěžovateli nepochybně známy již v době před uložením správního vyhoštění a umístěním v zařízení pro zajištění cizinců. Vše tedy nasvědčuje tomu, že motivací stěžovatele k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha vyhnout se

pokračování

správnímu vyhoštění. NSS připomíná, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu na území ČR.

[15] Jádrem sporu je však především otázka, zda žalovaný posoudil správně možnost uložení zvláštních opatření, kterým se podle § 47 zákona o azylu *rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.

[16] Stěžovatel považuje za nepřijatelné, že nemožnost použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a důvodnost zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona žalovaný opřel o naprosto stejné argumenty. Jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od důvodů zajištění byla skutečnost, že se stěžovatel prokázal padělanými doklady. Stěžovatel je přesvědčen, že cizince nelze pouze na základě této skutečnosti automaticky zajistit. Žalovaný prý nevěnoval pozornost konkrétním skutkovým okolnostem jeho kauzy a postupoval zcela paušálně.

[17] NSS souhlasí se stěžovatelem, že zajištění cizince nesmí být automatismem. V obecné rovině představuje zajištění podle azylového zákona zcela mimořádný institut, neboť se jedná o citelný zásah do osobní svobody cizince. Správní orgány proto musí před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit, zda nelze řízení o žádosti o mezinárodní ochranu realizovat mírnějšími prostředky, kterými jsou právě zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Zajištění je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba. Neznamená to však, že by bylo nejprve nutné uložit zvláštní opatření a k zajištění přistoupit, teprve pokud by nebylo zvláštní opatření účinné. NSS v této souvislosti konstatoval, že „[v]*olba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření*“ (rozsudek ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016-23, bod 28).

[18] NSS nezpochybňuje ani závěry v rozsudku ze dne 28. 4. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-48, kterým argumentuje stěžovatel v kasační stížnosti. NSS v tomto rozsudku odmítl paušální zajištění cizinců podle zákona o pobytu, kteří nevycestovali z území ČR po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění. Nutno podotknout, že tento judikát se týkal jiných skutkových okolností a vztahuje se k zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Přesto lze také v této kauze vycházet z obecných závěrů tohoto judikátu. Správní orgán je povinen vždy posuzovat specifické okolnosti kauzy, zohlednit individuální situaci cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU. Tyto skutečnosti musí náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí.

[19] NSS je přesvědčen, že žalovaný tyto požadavky v rozhodnutí o zajištění naplnil. Žalovaný vycházel z individuálních skutkových okolností, které popsal na s. 1 až 3 rozhodnutí. V rozhodnutí podrobně vysvětlil, proč nepřistoupil k uložení zvláštních

opatření. Žalovanému nelze vytýkat, že za rozhodnou skutečnost považoval protiprávní jednání stěžovatele spočívající v prokazování se padělanými doklady. Toto jednání vedle důsledků ve smyslu zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu naplňuje rovněž skutkovou podstatu trestného činu. Vědomé prokázání se padělanými doklady je natolik závažné porušení právních předpisů, že značně zužuje prostor pro udělení zvláštního opatření. Jakkoliv je tedy obecně nutné upřednostnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, v případech závažného jednání, jakým je prokázání se padělaným dokladem, lze takto postupovat pouze výjimečně. NSS v této souvislosti konstatoval, že „[j]*iž samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců*“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2017, čj. 2 Azs 237/2017-20). Přestože se citovaná kauza týkala přezkumu rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, lze z této teze nepochybně vycházet také v nynější kauze. Nutno podotknout, že si stěžovatel padělané doklady obstaral zcela vědomě a za úplatu.

[20] Skutečnost, že žalovaný za rozhodující důvod pro neuložení zvláštních opatření považoval předložení padělaných dokladů, tedy nesvědčí o jeho paušálním přístupu, ale je dána závažností tohoto protiprávního jednání.

[21] Vědomé prokázání se padělanými doklady nebylo jedinou skutečností, která vedla žalovaného k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření. Stěžovatel nerespektoval zákonnou povinnost pobývat a vykonávat práci na území ČR na základě řádného pobytového titulu. Na území ČR pobýval a pracoval neoprávněně déle než půl roku, aniž činil jakékoliv kroky k legalizaci pobytu. Vedle toho podal stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu, o které se lze domnívat, že byla podána pouze účelově. Přestože účelovost žádosti o mezinárodní ochranu byla samotným důvodem zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tuto skutečnost lze nepochybně vzít v potaz při hodnocení účinnosti zvláštních opatření v § 47 zákona o azylu. Důvody, na základě kterých lze žadatele o mezinárodní ochranu zajistit (srov. § 46a odst. 1 zákona o azylu), mohou nepochybně ve spojení s konkrétními okolnostmi svědčit o neúčinnosti zvláštních opatření. NSS tedy na rozdíl od stěžovatele nepovažuje za nepřípustné, že důvody zajištění stěžovatele byly zčásti totožné s důvody, na základě kterých žalovaný dovodil neúčinnost zvláštních opatření.

[22] Výše uvedené skutečnosti ve svém souhrnu svědčí o tom, že stěžovatel vědomě nerespektuje právní řád ČR a snaží se vyhnout pravidlům regulujícím pobyt cizinců na území ČR všemi dostupnými prostředky. Žalovaný měl dobrý důvod domnívat se, že pokud by k tomu měl stěžovatel příležitost, opětovně by svoji identitu změnil nebo by podnikl jiné kroky k tomu, aby unikl ze zorného pole státních orgánů a pokračoval ve svém nelegálním pobytu na území ČR. Stěžovatel přitom neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru správních orgánů plynoucí z dosavadního jednání stěžovatele.

pokračování

[23] NSS je proto shodně s žalovaným a krajským soudem přesvědčen, že individuální skutkové okolnosti kauzy neodůvodňovaly uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a odůvodnění rozhodnutí o zajištění nelze v tomto ohledu nic vytknout.

[24] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se žalovaný nijak nezabýval zásahem rozhodnutí o zajištění do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud se podle jeho názoru s touto námitkou nevypořádal přezkoumatelným způsobem.

[25] Stěžovatel po svém zadržení uváděl, že bydlí v Praze společně se svou bývalou manželkou a čtyřmi nezletilými dcerami, které jsou rovněž státní příslušnice Běloruska.

[26] NSS předesílá, že předmětem přezkumu v nynější kauze je rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o azylu. Účelem tohoto typu zajištění není realizace správního vyhoštění. Na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců tedy žalovaný nebyl povinen zabývat se tím, zda správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudek ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

[27] Pokud jde o zásah do práva žadatele o mezinárodní ochranu na jeho soukromý a rodinný život způsobený samotným zajištěním, odkazuje NSS na rozsudek ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2016-32, podle kterého „[z]*ajištění představuje omezení osobní svobody a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince (stěžovatele). Zajištění ovšem neznamená ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, když podle čl. 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení*“. V jiném rozsudku NSS s přihlédnutím k judikatuře ESLP, konkrétním okolnostem případu a povaze institutu zajištění dle zákona o azylu konstatoval, že v „*projednávaném případě byl stěžovatel omezen na svobodě na maximální délku 120 dní, což jistě nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života stěžovatele. Nadto stěžovateli a jeho družce byl umožněn telefonický kontakt (srov. č. l. 6 spisu krajského soudu) a osobní návštěvy. Vzdálenost 80 km uvedeného zařízení od družky stěžovatele se v daném ohledu nejeví jako nepřekonatelná*“ (rozsudek ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Azs 33/2014-45). Stejný závěr lze vyslovit i v této věci. Zajištění žalovaný stanovil do 12. 7. 2017, tj. celkem v délce 106 dnů od vydání rozhodnutí o zajištění, a to do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, vzdáleného cca 95 km od Prahy, kde podle stěžovatelovy výpovědi žije jeho bývalá manželka s dětmi. Skutečnost, že má stěžovatel na území ČR exmanželku a děti, tedy sama o sobě neznamená, že by zajištění zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů.

[28] Stěžovatel se sice v průběhu správního řízení o vyhoštění a žádosti o mezinárodní ochranu zmínil o finanční závislosti rodiny na jeho příjmech, ani toto tvrzení však nemohlo založit pochybnost o zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného

života stěžovatele. NSS podotýká, že stěžovatel již od chvíle, kdy přicestoval do ČR, neměl žádný pobytový titul a byl si vědom toho, že na území ČR pobývá a pracuje nelegálně. Musel proto předpokládat, že dříve nebo později bude nucen vycestovat. Jeho rodinný život v ČR byl tedy od počátku nejistý a rodina se nemohla spoléhat na finanční pomoc stěžovatele z příjmů vydělaných nelegální prací. Stěžovatelem tvrzený zásah zajištění spočívající ve zhoršené majetkové situaci rodiny NSS s ohledem na tyto okolnosti nemůže být nepřiměřený (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2015, čj. 1 Azs 20/2015-45).

[29] Individuální skutkové okolnosti dané kauzy tedy nevykazovaly závažná specifika, která by zakládala pochybnosti o zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podle NSS proto nebyl žalovaný povinen se k otázce zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele výslovně vyjadřovat (srov. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, čj. 9 Azs 326/2017-30, body 17 až 19). NSS v této souvislosti podotýká, že prostor pro podrobné zkoumání veškerých možných důsledků, které mohou ve sféře zajištěného cizince a jeho rodiny nastat, je v řízení o zajištění značně omezen. Žalovaný má velmi krátkou dobu 5 dnů (§ 46a odst. 4 věta první zákona o azylu) k tomu, aby učinil veškerá skutková zjištění a současně vydal rozhodnutí o zajištění, včetně odůvodnění.

[30] NSS proto nepovažuje za nezákonné, že se v nynější kauze žalovaný v rozhodnutí o zajištění výslovně nezabýval zásahem rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[31] Nelze se ztotožnit se stěžovatelem ani v tom, že krajský soud totožnou žalobní námitku nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Krajský soud z hlediska dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života považoval za dostatečné, že žalovaný poukázal na konkrétní okolnosti daného případu, které nezakládají žádnou pochybnost o nepřiměřenosti rozhodnutí o zajištění. Tento názor je plně v souladu s výše uvedenou argumentací. Rozsudek krajského soudu NSS neshledal nepřezkoumatelným.

V. Závěr a náklady řízení

[32] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč

[§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Za úkon právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu